

MÉCS LÁSZLÓ: VERSEK.

AZ ÉN HÁZAM.

A ház, amelyben én lakom, fácán-lábon foroghatott, varázs kastély volt valaha. Most guggol, mint fagyott halott. De furcsa! Minden oldalán más-más világ van, más szobák, más évszak és más hangulat csinál unalmat vagy csodát.

Az egyik oldalán a Nap, mint égi mágnesvas, tüzes, kihúzza a Föld titkait: haját növeszt a lány füzes, a szépség ibolyányira, a jóság egy vetésnyire nő, nő a földből s Április szikrát szór ágak végire.

Van úgy, hogy épen itt lakom, s ha kinézek az ablakon egy ifjú futkos meztelen, (az én orcám és alakom), a lába jorrásként feszül, a szeme kéken ámuló, s aranyló gyermek-trombitán kacag az élet-induló.

A másik oldalon a Nyár, a verejtékező paraszt, kiűzött Ádám, izmosan arat, egy percel sem halaszti, vagy malmot épít, vagy hidat, de küzd a két dacos tenyér, mert boldogság kell és kenyér s az ördög győz, ha ő henyél.

Van úgy, hogy én csak itt lakom, s ha kinézek az ablakon, az izzadó Nyár én vagyok (az én orcám és alakom), kaszát suhintok, zúgatom a malmokat s a gépeket s millió gépen harsogom a világ-munka-éneket!

A harmadik házoldalon a fény a Földről lefolyik, madárdal délfelé folyik, nagy köd-kolló ködöt tojik, a köd vállozva gomolyog, halálsejtelmek, fantomok vigyorgnak itt, vigyorgnak ott. Nyirkos haraszt. Életromok.

Van úgy, hogy én csak itt lakom, s ha kinézek az ablakon, egy köd-alak jár könnyesen, (az én orcám és alakom), ezer sebéből hull a vér, minden vércseppből nő a rém, és nő a köd s a félelem, — pedig Nap van szíve helyén.

A negyedik házoldalon halálos csendben hull a hó, mindent temet, temet, temet, mi illatos és illanó, mi kacagó és rohanó, a tél, a tél az sose szép, a gyilkos szó: fehér, fehér koporsónál is feketébb.

*Van úgy, hogy én csak itt lakom, s ha kinézek az ablakon:
jégsapszakállú hóember, (az én orcám és alakom)
jár, temet, átkoz és temet, mint aki semmi jót se vár,
amiért élni érdemes. Vállán varjú van s mondja: kár.*

— *Más ember vagy jó, vagy gonosz, vagy gyermekes, vagy férfiás,
vagy borongó, vagy hősies, vagy álmodó, vagy vágy-híás,
— én folyton folyvást változom, varázskastély volt rég e ház,
borzongás rázza néha, láz: hol oda ráz, hol ide ráz.*

FALUROSSZA.

*Mindörökké ez a sorrend:
legelől a sötét semmi,
reggeltelen, reménytelen,
mögötte a boroskancsó,
(boldogságos varázslámpás),
mögötte ül Magyar János,
mögötte a cigánybanda,
mögötte a tenger bánat.*

*Elül éjjel, hátul éjjel.
Kicsi fény a közepében:
nótás, boros fénykalitka.
Itt virraszt a Falurossza
a semmire rámeredve,
néha könnye-megeredve,
néha hejehujja-hetykén
kivilágos kivirradlig.*

*Hajnalodik, harmatozik,
mindenkinek hajnalodik:
német sógor barázdát vág,
gyárat épít, könyvet termel,
a cseh szatócs szatócskodik,
angol szomszéd kincset vermel,
— Magyar János álmodozik:
délibáb-paripát nyergel.*

*Htres falu Európa,
közepében kicsi utca,
délibábon lovagolva
Magyar János muzsikállat,
kivirágzott nótás lelkét
tépve apró darabokra
dobálja az ablakokba
s pazar kincset pazarolja.*

IBOLYÁK SZAGÁVAL SZALAD A SZÉL.

Ibolyák szagával szalad a szél.
 Hiába jütyörész, virágon hempereg:
 vér után szaglászna fenevad farkasok,
 vér után szaglászna fenevad emberek.
 Ibolyák szagával szalad a szél.

Az Isten szeméből kacag a fény.
 Vakszemű milliók zokogva vonulnak,
 (ha szemük kinyitná, kígyúlna bús szívük),
 meztelen vonulnak, vermekbe lehullnak.
 Az Isten szeméből kacag a fény.

Az élet-trombitán harsog a hang:
 szerelmes erdőké, lücsöké, tengeré.
 Süketség sövénye. Mögötte milliók,
 magányban s nem gyűlnek testvéri emberré.
 Az élet-trombitán harsog a hang.

Labdázó bűvészként játszik a Föld:
 feldobál magából ibolyát, kökörcsint,
 pacsírtát, narancsot, feltűnnek, ragyognak
 — s temető sorkába mindent visszahörpint.
 Labdázó bűvészként játszik a Föld.

Minket is feldobott, játszik a Föld:
 aranyos almának, vigaszos jó holdnak,
 virágnak, jóságnak. Mondd, kinek ragyogtál?
 Istennek? másoknak? magadnak? mert holnap
 temető sorkába szippant a Föld...